ikeata rikollista kohtaan tunnen aitoa kunnioitusta. Oikealla rikollisella on rehellinen ja suora suhde itseensä, mutta on olemassa myös sellainen ihmisyyppi, joka on niin laiska ettei itse viitsi suorittaa rikosta vaan astuu suoraan jälkiruokapöytään.

Kesällä 1970 minun eteeni tuotiin pitkähiuksinen risupartaradikaali, joka tunnutsi kaiken ennen kuin olin ehtinyt avata suutani. Hän väitti olevansa shaahin vastaisten mellakoiden johtaja. Mutta minä näin välitömästi, että siitä luikusta ei olisi ollut edes kissantappajaksi. Hän tahtoi kunnian mellakoista, samoin hän tahtoi konttolleen syytteet shaahin toivottamisesta vittuun ja poliisien herjaamisesta fasisteiksi, vaikka ei ollut edes ollut paikalla. Kun muut opiskelijat rähisivät Kalastajatorpan edessä ja jotkut olivat valmiita uhrautumaan

aatteidensa puolesta, tämä samarialainen makasi koko tuon hektisen ajan alivuokralaiskämpässään jossakin Malmin takana. Minä en päästänyt häntä nautimaan rangaistuksen vilvoitavasta voimasta vaan lähetin hänet Kellokosken suljetulle osastolle.

Syksyllä 1977 minun piti kuulustella nuorta naista, joka väitti tappaneensa aviomiehensä lihakirveellä. Nainen todella oli naimisissa ja hänen miehensä oli tapettu brutaalisti lihakirveellä. Nainen toisti kuin papukaija, että hän on ansainnut maailmanhistorian julmimman rangaistuksen kauheasta teostaan. Hän oli älykkäs ja pystyi kusettamaan minua peräti kolme päivää ennen kuin oivalsin, että taas on kyseessä tapaus, jossa kansalainen haluaa päästä kärsimään rangaistusta teosta, jonka hän on ollut liian laiska suorittamaan. Nainen epäilemättä vihasi miestään ja toivoi tämän tapaturmaista kuolemaa, mutta olen varma, että hän ei olisi ikinä pystynyt tappamaan, sillä siihen hänellä ei ollut riittävää luonteenlujuutta. Lähetin naisen niine hyvineen takaisin maalle, vanhempiensa luokse.

Syksyllä 1983 kaupungissa paljastui kolmas nuoren naimattoman miehen tapo. Edellisenä vuonna tappoja oli ollut

kaksi, ja kaikki viittasi siihen että tekijä oli yksi ja sama. Kaikki tapot olivat kylmäverisesti suoritettuja ja jokaisen uhri löytyi paloiteltuna jätessäkiästä. Työhuoneeseeni tuotiin kaljupäinen vanhus. Häntä oli kuulusteltu kaksi päivää ja ta-paus oli kollegoideni mielestä täysin selvä. Kaikki pitivät miestä syyllisenä, ja todisteitakin oli kuulemma tarpeeksi, jotta hänet voitaisiin tuomita elinkautiseen. Otin miehen käsittelyyni, koska minä epäilen jokaista, joka haluaa tunnustaa rikoksen vapaachtoisesei. Kes-kustelin hänen kanssaan kaksitoista tuntia putkeen ja ymmärsin, että hän oli lukenut iltapäivälehdet ja sensaatiolehdet — siinä kaikki. Mies oli eläkkeellä oleva postivirkailija, joka ei ollut saanut elämässään mitään aikaan. Hän olisi nuorena halunnut opiskelemaan lakia, mutta siihen hänellä ei ollut varaa, älyä kyllä. Elämä oli valunut kuin löysä pas-ka hänen ohitseensa ja hän oli päättänyt kostaa ja tehdä itsestään jotakin, edes pelätyn tappajan. Näin kuinka hikipisa-rat nousivat miehen ohimoille hänen kuullessaan tuomioni. Ei elinkautista, ei ründia, ei kenenkään ihailua, ei kenen-kään vihaa. Hän pääsi jatkamaan ei ke-nenkään elämää kaikkien unohtaman kirkonkylän terveyskeskussairalan pit-

80

81

T

osiasiasa en he-rännyt koko yö-

nä kertaakaan. Menin vuoteeseen puoli yhdeksitoista, niin kuin aina, ja heräsin seisemältä. Tappo oli poliisin mukaan tapahtunut noin kello kolme ja naapurit olivat vahvistaneet ajankohdan oikeak-si. Se tapahtui sisäpihalla, aivan minun ikkunani alla. Viiden huoneiston asuk-kaat olivat heränneet avunhuutoihin, mutta kukaan ei ollut omien sanojensa mukaan jaksanut nousta katsomaan mi-tä tapahtuu. Minä en herännyt, minä nukuin, mutta minä olin ainut henkilö joka meni ilmoittautumaan poliisille ta-pauksen silminnäkijänä. Kerroin kehrit-telemani tarinan useaan kertaan ja usei-na eri päivinä. Tarina oli aina täsmälleen sama, se lisäsi uskottavuuttani. Kerroin, että iskiakseni, josta minulla on lääkärin lausunto, piinaamana olin valvonut ko-ko yön ja seurannut tapahtumia ikku-

miestä oli tullut sisäpihalle ja toinen heistä oli tappanut toisen ilmeisesti ilman mitään syytä. Pian seisojin peliin takana ja edessäni oli kaksiosta tappajakandidaattia. Valintani osui joukon nuorimpaan, sileäposkisimpaan ja kokeuttomimpaan. Pojalla oli puolihipikät, vaaleat hiukset, kapeat huulet ja kauniit jäänsiniset silmät. Päätin valitsin hänet koska hän oli koko joukosta ainoa, joka mitä todennäköisimmin ei ollut syyllistynyt yhteenkään rikokseen elämänsä aikana. Poliisit olivat ihmeissään, näin sen heidän ilmeistään, mutta pysyin kannassani ja pakko heidän oli minua uskoa, sillä minä olen tehnyt kolmenkymmenen vuoden moitteettoman uran valtion palveluksessa, maksanut veroni ja laskuni aina ajallaan. Valitsemani nuorimies sai sen mikä hänelle kuului, kuusi vuotta vankeutta. Hänen oli kauniista kasvoistaan huolimatta aika kohdata elämä sellaisena kuin se todellisuudessa on.

82

83

äkivaltaosaston
pääkouluttaja

teki minusta kytäririkollisen. Hänen kyllmyydelleen ja tynnelle röyhkeydelleen omistin ensimmäisen rikokseni. Olin kaksikymmentäyksivuotias kun pääsin poliisikouluun. Hän oli yksi pääkouluttajistamme ja minä rakastuin häneen. Rakkauudella ei ollut mitään tekemistä lihallisuuden kanssa, siinä oli kysymys alaisen ja johtajan välisestä syvästä kiintymyksestä. En pitänyt hänen ulkonäöstään, hän oli rumma. Rakastuin hänen taapaansa nöyryyttää alaisiaan ja etenkin uusia tulokkaita. Hän oli sadisti. Minä olin pienen rajakaupungin kasvatti, nuori mies. Minulla oli kaksi vaihtoehtoa, joko jatkaa sukuni säätykiertoa ja päätyä katkerana, loppuunkuluneena työmiehenä hautaan tai rikkaa säätykierto ja hankkiutua juuri muotoutuvaan keskiluokkaan. Synnyin köyhien kaupunginosaan, jonka kadulla ja kujil-

la maleksivat juopot, rikolliset ja tyttö-
mät. Opin jo lapsena rikollisen elämän-
tavan perusteet. Ihailin kytitä niin kuin
jokainen rikollinen ihaillee ja pääsin po-
liisikouluun, koska tunsin kaupungin
kaikki konnat. Silloin en vielä ymmärtä-
nyt, mitä ne minusta tahtoivat. Pääkou-
luttaja otti minut heti alkeiskurssien jäl-
keen erityisoppilaakseen. Hän kohteli
minua aina huonosti ja olin siitä hyvin
ylpeä, kunnes minulle selvisi miksi mi-
nut oli koulutukseen otettu, miksi mi-
nulle köyhän perheen pojalle oli suotu
tällainen kunnia. Ne tahtoiivat tehdä mi-
nusta vasikan ja minä suostuin siihen.
Minusta koulutettiin Juudas ja minä
jouduin täydelliseen sielulliseen yksi-
näisyyteen. Elämässäni ei ollut muuta
kuin petturuus ja rakkaus. Kavalsin jo-
kaisen tuntemani rikollisen saadakseni
edes pienen huomionosoituksen tuolta
sadistilta. Mutta kaikki oli turhaa, hän ei
rakastanut minua. Valmistuin koulusta
erinomaisin arvosanoin ja sain paikan
pääkaupungista. Päätin kostaa kokema-
ni vääryyden. Aloin ihaillla rikollisia niin
kuin rikollisena olin ihailnut lainvartioi-
ta. Ensimmäisen rikokseni tein kolme
kuukautta sen jälkeen, kun olin aloitta-
nut työt pääkaupungin poliisipiirissä.
Juuri sen omistuin kouluttajalleni, joka
oli minut tuominnut ikuisen yksinäi-
syyteen.

84

85

 ä olin ollut len-
täväinä koko vii-
kon ja mä olin tosi kypsä. Perjantaina,
kun mä olin vielä duunissa allekirjoitta-
massa viikon vikoja pidätysmääräyksiä,
mä päätin, että illalla mä paan haiseen.
Veivasin Tanjalle, ja se oli heti että Can-
tina Westiin, koska siellä on stadin ko-
vimmän näköset kundit. Mä että mikä
ettei, koska mä halusin kunnan munaa.
Menin duunista himaan kyttäreleissä,
kävin suihkussa, vedin jalkaan mustat
501:set ja mustan erittäin avokauluksi-
sen bodyn, sillä mulla on mitä näyttää.
Mä painelin Tanjalle ja siellä me vedet-
tiin tukevat pohjat, otettiin cäbini ja sur-
fattiin pitkän jonon ohi ineen. Me istrut-
tiin ekaks baariskillä, mutta siellä ei ol-
lut ketään joka olis jaksanut kiinnostaa
sekuntia kauempaa, kaikki jätkät oli
ihan paskan näkösiä, boring. Sit Tanja
hiffas, että mennään kellariin, ja vittu,
siellä oli niin saatanan hyvännäkösiä

baikereita, että mä meinasin ratketa. Tanja sano, että nyt iisisi. Me menttiin yhdessä kuselle ekaks ja laitettiin vähän lisää meikkiä feissiin. Paineltiin tiskille ja tilattiin minntufernetit. Mä yyrtsailin hetken ympärilleni ja valitsin yhden ja Tanja valitsi toisen. Se mun oli sellanen kaksvitonen, nuoren Richard Geren sivuprofiili ja hyvä fleda. Tanjan jätkä oli ihan paskan näkönen, mutta sehän on aina ollut niin saatanan mauton. Mä olin hyvässä nousussa ja sanoin Tanjalle, että nyt mennään pokkana istuun niiden pöytään. Mä päätin mielessäni, että mä en tänä yönä jää ilman parruuta, mähän oon sellanen gimma, että mä hoidan jätkän ko jätkän. Okei, me menttiin niitten kundien pöytään ja alettiin heittää nille sellasta taattua kapakkakamaa. Ne tsiigas meitä ekaks montru au-ki, mutta lämpes aika nopeesti. Mä hain tiskiltä lisää minntufernettä, ja kun mä tulin takas pöytään, mä laitoin käteni suoraa tän Geren reidelle. Silloin se vasta tsiigas mua, ekaa kertaa. Sen boltsia ympäröi sellanen tosi kirkas rikollisen aura, ja mä olin koukussa. Se ei puhunut mulle sanaakaan koko illan aikana, mutta mä en luovuttanut. Valomerkin jälkeen Tanja lähti sen läskikasan kanssa meneen, mutta mä jäin. Mähän olin päättänyt, että mä imen sen jätkän klari- netia keinolla millä hyvänsä. Mä pyysin

86 87

sitä mun luo. Ekaks se oli että nousiäns, mutta lähti kuitenkin. Me menttiin mitarilla meille ja mä tarjosin sille puolpulloa Jack Danielsia. Mä olin äänessä koko ajan, mutta se ei puhunut mitään, ei edes hymyillyt, ja vittu mun pillua poltti. Mä tunnen itseni ja mä tiedän, että rikolliset saa mut käyntiin. Tai ei tietenkään mikä tahansa konna käy. Esmes mä en tunne vetoa pankkiviroihin enkä talousrikollisiin, mutta huumerikollisiin ja väkivaltarikollisiin mä tunnen. Se on ihme juttu, koska vois luulla että kytitä samastuu aina kytitään. Mutta mähän en ookaan mikään Tiina Tasaraha vaan Martсарin katukoulutuksen saanut älypää. Okei, kaikki meni helvetin hyvin ja mä sain sen sänkyyn. Mä myönnän, että mä olin hirveissä, mutta niin oli se jätkäkin. Mä olin niin helvetin kiimassa, että mä pelkäsin laukeavani ennen ku se ehtii sisään. Mutta onneksi en. Se tuli mun sisään asiallisesti, rupes takomaan, ja just kun mä olin saamassa orgasmia, mä huusin vahingossa, että krrr! Siis mä kelasin, että mä annan sen krp:n pojille. Ja silloin tää jätkä heitti mut lattialle ja kysy, että mitä mä olin niinku sanonut, ja vetäs bokserit jalkaansa ja tihrus mua ihan kalpeena. Se kysy, että olinko mä kytitä, ja mä sanoin, että mä olen. Se istahiti hetkeksi sängynreunalle ja hymyili. Se smailas

ekaa kertaa koko iltana ja mä pyyrskähdin nauramaan. Mä kelasin, että onhan se vähän nolo tilanne sen kundin kanssa, kun mä olinki veivannut jotakin ihan toisia tyypppejä, ja aloin nousta ylös sellasella fiiliksellä, että okei, oretaan uusiks, mutta tää jätkä potkas mua niin että mä putosin takas latialle. Kuvittelen, se rupes pukeen päällensä ja teki lähtöä vaikka me ei oltu edes nussittu loppuun. Mä sanoin sille, että mä lupaan etten koskaan enää ajattelen ketään muuta kuin sua. Se virnisteli vaan vittumaisesti, tsii-gas mua silmiin ja sanoi, että näin alas se ei oo koskaan vajonnut. Mä en tajuu, mitä se sillä tarkoiti. Se katos, enkä mä voinut siinä hädässä ku soittaa lentävät paikalle ja panna ne hoitaan homma loppuun.

88

89

 un rikospoliisin pojat veivät minut kuulusteluihin ja kysyivät, olinko osallistunut ammetamiinin välitykseen, vastasin rehellisesti, että olin. Kun ne kysyivät, tiesinkö toimineeni Suomen lakia vastaan, vastasin tienneeni. Kun ne pyysivät minua nimeämään kaikki bisnekseen osallistuneet henkilöt, nimesin salakujettajat ja edelleenmyyjät. Kerroin kaiken ja esitin kuulustelijoille vastakysymyksen: kuinka moni heistä olisi pystynyt kieltäytymään tällaisesta rahasummasta. Huoneen täytti syvä hiljaisuus. Kerroin välittäneeni kaksi isoa erää ja saaneeni niistä kaksisataatuhatta markkaa puhtaana käteen. Huumeet salakujettti mies, joka on ollut paras ystäväni nuoruusvuosista lähtien. Ensimmäisen, kahden kilon erän hän toi ollessaan pankkialan konferenssissa Washington DC:ssä kolme vuotta sitten. Toisen, puolentoista kilon erän hän toi vii-

tunnustaa kesken kaiken, ja mä joudun tyytyyn noin surkeeseen kostoon. Seuraavalla kerralla mä tsiigaan vähän tarkemmin, että saan kuulusteltavaksi seläsen jätkän, jolla on edes vähän luontoa tallella.

96

97

alakkukkojen

täyttämässä ka-

nalassa oli hiljaista. Punainen munitusvalo oli sammunut jo vuosia sitten, eivätkä irtohöhenet leijailleet kanahäkissä niin kuin vielä edellisellä kesänä. Mies kurkisti varovasti pakkasen huurruttaman ikkunan lävitse ja näki hylätyn tilan: valkoisen kuuran kukittamat seinähirret ja luotaantöntävän kylmän häkkiverkon. Mies kiersi rakennuksen kolme kertaa. Oli kirkas alakuun valaisema yö ja tähdet tutsivat taivaalla kuin mykät kuoropojat asennossa. Hiljaisuus maalasi maiseman rauhan ja yltäkylläisyyden sävyin. Mies käveli metsänreunaan, kaivoi jenkkikassistaan tuihtikkuskin ja bensiiimpullon ja vilkaisi taivaalle ikään kuin varmistukseen, että situ-naus oli yhä voimassa. Metsänreunasta oli viisi virttaa kanalaan. Se ei ollut pitkä matka näillä suurilla saloilla, joille ihminen harvoin eksyy. Mies valeli kanalaa

Handwritten note on a yellow sticky note:
Himbi
pöytä

nurkat huolellisesti bensinillä, raapaisi tulitikun ja tuikkasi nurkan toisensa jälkeen tuleen. Tuli tarttui jäiseen mutra kuivaan hirteen hanakasti ja lämmitti suloisesti miehen kohmeisia käsiä. Pian liekit leimusivat revontulen väreissä. Mies otti lakin päästään ja kumarasi sylvään. Hän tunsi sulautuvansa osaksi luomakunnan valtavaa suuruutta ja ehdotonta täydellisyyttä. Hänen silmäkulmaansa kasvoi ilon kynnep, ja hän kiitti mahtajia ylenpalttisesti ihanuudesta, josta hän oli saanut osansa.

98

99

Lassilasta mie en ole isomasti koskhaan välittäny enkä mie ossaa surra sen poismenoa. Voi olla että se ammuuthiin uusumampäältä, voi olla että se vasiten lahathiin, sitä on tyhjää ennää jaakkata. Lassila tuli minun piihriin Helsingistä ja kyllähän ne helsinkiläiset tietthään; ko se joi kahvia tuola kafflassa niin ei se ryystäny lautaselta niinko met vaan sen piti olla niinko fiimimpi siinäki. Met joima kahvin mustana mutta tämä oikein lät-räsi kermanekan kanssa ko akat. Oikeaa konstaappelia siittä ei olis saanu ees kirh-veelä veistämällä. Kerran molin sen föl-jyssä kireässä paikassa. Kaks tyärtä oli rosvonu pankin maalkylässä ja met lähimä ajahmaan näitä takkaa aivan niinko semmosessa amerikkalaisessa elokussa. Mie körryyttelin kaikessa rauhassa ja Lassilan piti pamhautella, mutta eihän siittä mithään tullu. Ko mie sanoin Lassilalle, että ammu sitä toista tyärtä suoh-

omasta mielestä sen ansainu. Karjalaisen Ossi sano, että lentävät lahtasit sen sen hirvenä, molen varma että rikospoliisin ukot ampu sen vasiten. Jos molisin ollu matkassa siinä hirvijahissa niin molisin ollu oikein hanakkana ampumaan itte. Molisin poksauttannu sitä päin pläsiä ja kuuluttannu kaikille, että mie panin omin käsin kylmäksi sen etelämpörrön. Orhan se semmonen homma, että jonkuhan son vastattava puhtaanaapiosta tässäki talossa.

102

K o meän kau-
punkiin rake-
nethiin ensimmäinen semmonen ko
bruuokathaan sanoa asumalähio, missä
oli näitä muutamakerroksisia kennota-
loja ja net täyethiin semmosella työ-
läisaineksella ja muula roskasakila, niin
kaupungin herrat aattelit, että ko näistä
uusista pelloile rakennetuista asuma-
alueista on etelässä tullu heii semmosia
yhteiskunnan mätäpesäkkeitä, meitä ei
tule. Net hunteerasit, että minut siiret-
hään virkatalolta polkupyörän pääle ja
ei muuta ko sinne partioihmaan yötä
päivää. Minun homma oli pyörällä poliis-
in virkavormu päälä päiväkauet ja po-
rista ihmisten kanssa. Sehän sopi mulle
ko mie olen aina ollu kova porisehmaan
ja aina tullu oikein hyvin ihmisten kans-
sa toihmeen. Molen luonteelthani sem-
monen oikein sopiva. Valtio osi pyörän
ja maloin polkheen. Soli alkukevättä, ja
sen mie muistan että pari ensimmäistä

103

kuukkautta oli mahottoman kylmää aikkaa, mutta mie vain pörräsin ympäriinsä ja kohta mie tunsin kaikki ja kaikki tunsi minut. Mulla oli tämä TVH:n laho parakki siinä pellon laissa, missä mie kävin lämmittelemässä ja juomassa kahvia. Niinko hienosti sanothaan taukotupa, lämpöpuhalin ja kaikki. Minusta kirjotethiin etelän lehissä, kuinka molen niin pietty ja tykätty ja kuinka minun ansioista koko asuma-aluheela ei ole ilmentyny yhtään rikosta. Kaikki minua kehuu, ja mie olin oikein töörevänä ja näin hienosti mie hoin hommani syksyyssä, mutta sitte minut sanottiin irtti ja mie menetin virkapuvunki. Ei se siittä johtunu, että lunnat sato maahan. Miepä selitän tarkemmin. Ko mie aloin sen pyöräilemisen niin miehän ensimmäisenä aloin porisehmaan juoppojen ja niitten koululaisten kanssa, jokka laistii koulunkäyriin. Net olit justiinsa niitä, joita kaupunginherrat polkäsit. Mife en pölänny ko molen hyväluontonen mies, ja meistähän tuli heti mahottoman hyviä tovereita. Siittä se alko enkä mie ymmärtänny tehneemi mihään väärin. Minuthan oli palkattu auttamaan ihmisiä ja mie autoin. Mife kävin viinakaupassa ostamassa kläpeile viinaa, ko ei net olis muuten saahneet, ja onhan se väärin,

104

hen että mie ostin isompia erii sinne taukotuvan hetekan alle muun kolvan sekhaan ja myin sieltä sitten iltasin kelle tahansa, jolla oli jano, ja illat mentit ratosasi. Voittoa mie en ottanu ko enhän mie mikkhään trokari ollu, autoin vain hättäkäkärsiviä ihmisiä. Sitte ko mie iltasin istuskelin yksinäni sielä taukotuvassa, sielä alko enempiikin kyhmiään niitä nuoria tyttäriä, enkä mie hennonu kieltää ko net kysyit, että voiko net tulla lämmitelheen. Mife päästin net sisäle ja ko net alko niinko ehotthamaan hetekahomia, mie kyllä yritin kieltäytyä, mutta ko liha on heikko. Minunhan oli aivan pakko olla niitten tyttärien kanssa ko net olit aivan mahottomassa kiimassa ja poliisin tehtävänähän on auttaa häänalasia. Tätä jatku koko kirikkaan suven ajan, mutta syksylä kaikki loppu. Nimismies poltti minun taukotuvan ja kirosi minut alimpphaan helvethiin. Kyllä siinä koko asumalähiö asettu minun puolele, niin kaikki nuoret ko niitten vanhemmaksi, koska kyllähän net ymmärsit että mie vain olin palvelu kansalaisia parhaala mahollisela tavala. Mutta ei siinä selitykset auttahnheet, parakki palo ja minut sanottiin irtti. Vissiin meinasit syythetitäki nostaa, vaan luopuvat ko ei saahneet kethään toistahmaan oikeutheen minua vastaan. Nyt molen tästii

missa, mutta kyllä mie luulen, että ko
kesä tullee niin nimismies heltyy ja siir-
tää minut takasin pyörähommiin. Kaikki
sielä minua oottavat ko kuuta nousevaa
ja mie elän kessään asti vahvassa toivos-
sa.

106

107

M

ie olin kova pe-
säpallonpelaaja

pikkutyttärenä vaikka molin koko jouk-
kuheen huonoin. Meillä oli valmentaja-
na yks äijä kirkolta, johon mie tierekki
ihastuin niinko kaikki muukki tyttäret.
Muile se osti lemmuaatia, mutta mulle se
osti aina jäätelön ko mie olin siitä niin
nätti. Ko mie nuolin jäätelöä, se laitto
fleetale minun pitkän ja jouhevan tukan
ja olis halunu minut authoonsa, mutta
mie en lähteny. Isä sano kerran, että se
äijä oli kirkonkylän konstaapeli. En mie
silloin aatelu sen kummempaa, mutta
jotenki se kuitteki jäi minun miehleen
semmosena hyvänä vaikka vähän outo-
na hommana. No, mie menin kouluun
ja kävin kaikki luokat läpi ja se pesäpal-
lohomma jäi. Mie opiskelin voimistelun-
opettajaksi ko minusta tuli sinä murros-
iässä jotenki semmonen äijämäinen. Ja
olenhan mie aina ollut semmonen urhoi-

ton telkkarista telinevoimistelua ja ruutuysin ja joskus Karpon. Nuorena naisena ko molin löytäny ittestäni naismaisuuden ja päässy irti ukkomaisista piirteistä, mie sain vakituksen paikan yhteistä koulusta ja viihyyn oikein hyvin, ko yhtenä päivänä sinne tuli yks konstaapeli puhuhmaan ammatinvalinnasta yhteensäluokkalaisile. Koululaiset nauroit ja syjitt sen konstaapeliraukan päälle niin että tämä juoksi pakhoon miesten hyysikhään. Mie tunsin niin paljon myötätuntoa, että painuin sen perhään ja pyysin anttheeksi kaikkien meän koulun oppilaitten puolesta, net ko on niin mettäläisiä. Se konstaapeli sano mulle sitte kahen kesken sielä hyysikässä että vain heikko ihminen tekkee poliisihommasta itetunnolle pönkityspilarin, ja mie hokasain, että molen väätälä alala. Kato mie aattelin näin, että ko mulla on aina ollu niin mahottoman hyvä itetunto niin miehän sovin justinsa poliisinhommiin. Siltä seisomalta mie jäin opettajan paikan ja laitton paperit Miestentiele ja pääsin kanssa. Poliisikoulussa molin aina akka ja mullahan oli ruhtinaan paikat. Miehän vain käskin ja pojat juoksit asioila. Se oli aivan mahottoman hyvää aikaa. Mie valittin vain, plockkasin niitä miten päin millonki huvitti. Mullahan oli aina nuoruudesta lähtien ollu niin mahottoman vaikeata

108

miesmailmassa, kukkaan ei ollu koskaan halunu minua ko molen persjalakenen ja pitkäsölkänen, mutta konstaapelikoulussa meikäläistä viethiin. Steläkö met pelasimme jalkapalloa tai pesapalloa, niin meikäläinen loisiti ko äyshirelehmä sen sekarotusen sonnillauman keskelä, mutta sitte minusta tuli taas semmonen ukkomainen jörkälä. Sehän on selvä, ko kaikki muut on miehiä niin vaikuttaahan se. Minusta tuli ensiksi liikkuva, ja molin mahottoman ylpeä siitä roikkuvapersseisestä nappivor-musta ja prenikoista, joita pikkukläpiti ihhailit ko somalit Eloveena-mainosta. Mie kävin tanssipaikeila takavarikoidmassa mustalaitsten viinapullot ja jakelin sakkoja irstailijoile, joita nyt aina olit pusikot täynnä. Sitte minusta tuli järjetyypoliisi, ja sehän sopi mulle oikein hyvin. Mie sain uuen virkapuvun ja virkamerkkit ja pyssyn lonkale ja lähin pillit vislaten murhapaikeile. Nethän kaikki luulit minua mieheksi ko molin niin risiki ja roteva ja uskoit heit ko mie sanoin että pyssyt tänne ja heti Molin niin mahottoman hyvä, mutta siinä kolmikymppisenä mulle tuli semmonen olo, että kyllähän meikäläisenki pitäs vähän niinko löytää naista itestäni. Jotenki vain minua alko tymplimään. Ukkona olo on niin mahottoman suoraviivasta, siinä ei ole mithään vaihteluita. Mie sa-

109

noin pomole, että nyt tämä tyttö ajaa parran pois, ja käskin sen siirtää minut kuulustelupuolele ja se siirsi. Mie heitin riippuvaparseisen virkapuvun helvettiin, virkamerkit annoin kummikläpeile. Meikälainen teki täyskäänöksen. Miehän kävin Kemissä asti ostamassa ittele uusia vaatteita ja laitatin minivokunen päähän ja ko mie menin aivan uuteen ihmiseen poliisitalole niin sielähän kaikki puotti silmät päästänsä. Mulla oli päätä Seppälästä ostettu kelloninen riikoohome, Anttilan tyyhreinät kiiltonahkaliipposet, kahet valkoset aiot muoviuhelmet ja sielä vokuen seassa jos minikälaista ruusuketta ja rusettia. Jo netmainoit kuinka mahottoman fiini nainen minusta oli tullu, tyylikhäämpi ko Torvelan Eila. Miehän aloitin kuulustelijan hommat, ja aina omassa vaatheissa. Tälläsin maalit aamula naahmaan, puin pallohamheet, korvanapit sun muut. Minusta tuli semmonen kuulustelija, että kaikki syytetyt antavit heit. Ko minun etheen tuothiin oikein verinen murhamies niin meikälainen ei keriny ko suun aukasta ja sieltä tuli tunnustusta joka suunthaan. Kyllä se elämä toista palkittee parhaala maholisela tavala. Mullahan on kuulustelijana vaphaat käet, ja sen molen päättäny, että vakituista ukkoa mie en itteleni ota ennenko jään eläkkeele. Tässä hommassahan hyvänä

110

111

päivänä saattaa olla kolmekin äijää minun käsitelyssä. En mie muuta voi ko kiittää Jumalaa siitä, että se ohjasi minut oikeale tiele sieltä kansankynttilän hommista.